

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319010010
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8319010010.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 05.11.2020, v trestnej veci proti obžalovanému U. I. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/3/2019 zo dňa 09.10.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného U. I..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného U. I. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 06.09.2018 v čase okolo 20.05 hod. na chodbe prvého poschodia v obytnom dome na A. ulici č. XX/XX, G. po predchádzajúcom slovnom konflikte s O. S. tohto fyzicky napadol tak, že ho jedenkrát päťou ruky udrel do oblasti tváre, dôsledkom čoho O. S. spadol na zem, na ktorej keď bol v polohe ležiac do neho U. I. niekoľkokrát kopol do oblasti chrbta, rebier a hlavy, následne sa O. S. postavil, pričom keď U. I. z miesta odišiel a počul, že K. X. oznamuje tento incident na linku polície, vrátil sa na prvé poschodie a opätovne začal udierať O. S. a nadávať mu, čím U. I. spôsobil O. S. zranenie a to zlomeninu nosa bez posunu úlomkov, pohmoždenie hlavy v oblasti záhlavia vľavo ľahkého stupňa s odreninou, pohmoždenie okolia pravého a ľavého oka stredne ťažkého stupňa a pohmoždenie hrudníka vľavo stredne ťažkého stupňa s dobou liečenia spojenou s obmedzením v obvyklom spôsobe života v trvaní desať dní, Za to mu podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, v zmysle § 38 ods. 2 Tr. zákona, podľa § 46 Tr. uložil trest odňatia slobody vo výmere desať mesiacov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovanému podmiennečne odložil a zároveň určil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona stanovil obžalovanému skúšobnú dobu na tri roky a zároveň v zmysle § 51 ods. 3 písm. f) Tr. zákona mu uložil obmedzenie, ktoré je súčasťou probačného dohľadu spočívajúce v zákaze akéhokoľvek úmyselného kontaktu vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby, alebo inými prostriedkami s O. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XX/XX, XXX XX G., a s K. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XX/XX, XXX XX G. - s výnimkou splnenia si povinnosti písomne sa ospravedlniť poškodenému O. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XX/XX, XXX XX G..

Podľa § 51 ods. 4 písm. d), f) Tr. zákona, uložil obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe škodu spôsobenú O. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XX/XX, XXX XX G., vo výške 1.105,00 eur a písomne sa ospravedlniť poškodenému O. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XX/XX,XXX XX G..

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku zaviazal obžalovaného zaplatiť náhradu škody poškodenému O. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XX/XX, XXX XX G., vo výške 1.105,00 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku súd poškodeného O. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XX/XX, XXX XX G., so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku zaviazal obžalovaného zaplatiť náhradu škody poškodenej K. zdravotnej poisťovni, a. s., so sídlom A. XX, I. XXX XX, IČO : XX XXX XXX, obch. register Okresný súd I. I, oddiel : Sa vložka číslo: XXXX/B, vo výške 158,68 eur a poškodenej S. poisťovni, ul. XX. W. X - XX, XXX XX I., pobočka G., E. slobody XX, XXX XX G., vo výške 67,40 eur.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný po vyhlásení rozsudku a poučení o opravnom prostriedku, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, odvolanie, ktoré aj dodatočne písomne odôvodnil. V jeho dôvodoch uviedol, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu sa podľa jeho mienky absolútne nezakladá na pravde, pretože to bolo úplne naopak, práve p. O. S. ho dňa 06.09.2018, cca okolo 20.00 hod. v rámci vnútorných priestorov (chodba) bytového domu fyzicky napadol a to dokonca úmyselne a dvakrát! Jeho útok mu následne spôsobil patričné zranenia. Doklad z chirurgického oddelenia, viď. „lekárska správa“ o detailoch jeho zranení je priložená v súdnom spise. Na lekárske ošetrenie sa dostavil ihneď po jeho napadnutí p. S., čo potvrdzuje aj čas o jeho ošetrení. Danému útoku na jeho osobu nemohol adekvátne zabrániť, nakoľko má závažné postihnutie pravej ruky, na ktoré poberá aj čiastočný invalidný dôchodok (exaktné potvrdenie o invalidnom dôchodku s detailnou analýzou miery jeho postihnutia pravej ruky zo Sociálnej poisťovne je doložené v súdnom spise). I preto dané obvinenie jeho osoby z napadnutia rázne odmieta a považuje ich za absurdné. K obsahu výpovedi „poškodeného“ ešte v priebehu prvého pojednávania zdôraznil, že na otázku sudcu: „či ho on udrel?“, p. S. odpovedal: „že ma udrel, ale iba jedenkrát, a že ostatné údery boli iba také...“, a súčasne ilustroval ľavou a pravou rukou údery sprava a zľava, ako ho udieral. Tu je vhodné dodať, že sudca v tom momente dal zaprotokolovať výlučne slová p. S.: „že ho udrel iba jedenkrát“. To, ako p. S. zreteľne a jasne vypovedal, že ho udieral „iba tak...“, pán sudca na pojednávaní zaprotokolovať nedal! Na tomto mieste dal do pozornosti zvukovú nahrávku z pojednávania, kde musí byť táto výpoveď p. S. jasne zaznamenaná. Dokonca ani samotná družka poškodeného p. X. na pojednávaní nevypovedala, že on bol výlučne ten, kto p. S. napadol. Rovnako dodal, že p. X. v priebehu prvého pojednávania sa preriekla a zreteľne v súvislosti s týmto incidentom vypovedala v množnom čísle, o údajnom napadnutí p. S., citujem: „že či ho tam zabíjajú...“, „nakoľko ona incident osobne nevidela, ale iba údajne počula“. Z vyjadrenia v množnom čísle je zrejmé, že zranenia mu pravdepodobne spôsobili nejaké iné osoby, ich mená ale p. X. neuviedla. On osobne pritom počul hlas neznámeho muža ako z prízemia bytového domu agresívne krič: „do kedy tu budem čakať?! Podľa jeho názoru bol daný pokrik adresovaný práve p. S., nakoľko si je istý, že jeho nikto v danej chvíli dole na chodbe nečakal. Vyššie zmienená výpoveď p. X. je rovnako technicky zaznamenaná na zvukovej nahrávke z prvého pojednávania. Pred samotným vynesením rozsudku na pojednávaní jeho obhajca veľmi správne poukázal na skutočnosť, že policajt A. J., ktorý ihneď po incidente spisoval s družkou p. O. S. pani K. X. policajný záznam (cca v čase 20.45 hod. po jej oznámení na polícii), kde z uvedenej výpovede p. X., resp. policajného záznamu z jej výpovede vôbec, ale vôbec nevyplýva, resp. nikde nie je exaktné zaznamenané, aby on, U. I. osobne, mal p. S. fyzicky, ani inak napadnúť. Na otázku obhajcu, či policajt J. zapísal to, čo p. X. v čase incidentu na mieste vypovedala, uviedol že „áno“, zapísal len to, čo jasne uvádzala p. X.“. Nemá záujem sa znižovať tým, aby si vymýšľal, resp. uvádzal iné, tobôž nie nepravdivé skutočnosti, ktoré sú jednoduchým spôsobom overiteľné. Domnieva sa, že ak by reálne fyzicky napadol druhá p. X., t. j. p. J. S., istotne by to p. X. ihneď ako prvá oznámila policajťovi J. priamo na mieste a v čo najkratšom čase od incidentu. Ten by si to následne samozrejme aj zapísal do svojho policajného záznamu. V tomto kontexte jeho obhajca jasne povedal, že výpoveď p. X. v okamihu ihneď po incidente v prítomnosti policajta J. zo dňa 06.09.2018 sa má považovať za jeden z najdôveryhodnejších a overiteľných zdrojov, na čo okresný súd mal aj patrične prihliadať. Pán sudca sa však s uvedenou skutočnosťou patrične nevysporiadal i napriek tomu, že výpoveď p. X. jednoznačne svedčí v jeho prospech a z konečného hľadiska sa dá pokladať za kľúčovú v celom prípade. Nakoľko p. O. S. fyzicky nenapadol, práve naopak, p. J. S. napadol fyzicky jeho, výslovne požiadal, aby odvolací krajský súd zrušil rozsudok prvého stupňa Okresného súdu Humenné o jeho vine a treste v plnom rozsahu, ako aj o jeho povinnosti p. J. S. vyplatiť sumu 1.105,00 eur, ako i obom poisťovňami v rámci údajne spôsobenej škody na okuliaroch a následne ho spod obžaloby oslobodil. Taktiež požiadal o odškodnenie v plnej výške a to za bolestné stanovené súdnym znalcom po detailnom preskúmaní jemu spôsobených zranení konaním poškodeného. Napokon uviedol, že nakoľko žijeme v demokratickej republike, ako neoddeliteľnej súčasť spoločenstva národných štátov Európskej únie, žiada o a má právo na čo najspravodlivejší súdny proces.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Prvostupňový súd totižto vykonal dokazovanie náležitým spôsobom. Vykonané dôkazy potom vyhodnotil v súlade so zákonom, preto správne zistil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu, preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil, a preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou, aj keď nie úplne (vypustenie časti skutkového deja z obžalobného návrhu), stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného a druhu a výmere trestu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd preto upriamil pozornosť už len na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného prezentovaným v rámci obrany pri dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov, a teda či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti je preto potrebné uviesť, že obsah námietok obžalovaného prezentovaných v rámci obrany na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými produkovanými v rámci dokazovania.

Krajský súd len v stručnosti opäť považuje za potrebné zdôrazniť, že v posudzovanom prípade stáli oproti sebe dve skupiny dôkazov, jednak výpoveď obžalovaného U. I. a na druhej strane výpoveď poškodeného O. S., jeho priateľky K. X., včítane výpovede službukonajúcich príslušníkov polície A. J. a U. J. K., ktorí po incidente mohli bezprostredne sledovať správanie sa obžalovaného a poškodeného, včítane p. X.. A napokon (a to predovšetkým) závery znaleckého posudku A. B. S. znalca z odboru zdravotníctvo a farmácie, odvetvie chirurgia - traumatológia, ktorý na podklade zhromaždených dôkazov - predložených lekárskejších správ dokumentujúcich diagnostikované zranenia u poškodeného, obžalovaného a ich výpovedí, včítane menovaných svedkov ustálil pravdepodobný mechanizmus vzniku zranení zistených u obžalovaného a poškodeného.

Z vykonaného dokazovania sa potom, bez rozumných pochybností javí, že práve vyjadrenia obžalovaného v konfrontácii s dôkazmi produkovanými počas celého priebehu trestného konania vyznievajú nedôveryhodne, keďže obsah jeho výpovedí k priebehu konfliktu - (podľa jeho tvrdenia) spôsob a okolnosti jeho napadnutia poškodeným (počet úderov zo strany poškodeného) rozsah a závažnosť spôsobeného následku a príčina jeho vzniku (zranenia na tvári a na nohe) sa zjavne snažil

prispôsobovať obsahu dôkazov a skutočností z nich plynúcich tak, ako boli postupne produkované v rámci dokazovania ako v prípravnom konaní, tak aj na hlavnom pojednávaní.

Tomuto záveru potom zodpovedajú vyjadrenia obžalovaného najsamprv o dvoch, potom o troch úderoch do tváre od poškodeného, či ním na hlavnom pojednávaní rozvinutú úvahu oproti výpovedi v prípravnom konaní, že podľa neho bol poškodený napadnutý neznámou osobou, ktorú on nevidel, len počul z prvého poschodia a to už po jeho prvom napadnutí poškodeným, keďže potom, čo chcel ísť na prechádzku vonku a poškodený mu mal, keď okolo neho prechádzal, dupnúť na pravú nohu, už vtedy si všimol u poškodeného monokel pod okom, čo v prípravnom konaní (poškodenie zdravia u poškodeného - monokel - medzi jeho prvým a druhým napadnutím poškodeným) neuvádzal.

V tomto kontexte preto vecne správne okresný súd po sumarizácii výpovedí obžalovaného v konfrontácii s obsahom vykonaných dôkazov v posudzovanej veci, vyhodnotil obranu obžalovaného ako nedôveryhodnú, a práve preto v tomto rozsahu si jeho argumentáciu v odôvodnení rozsudku aj krajský súd osvojil a odkazuje na ňu.

Tento záver je možné podľa názoru krajského súdu oprieť (čo správne hodnotil aj okresný súd) aj o výpovede službukonajúcich príslušníkov PZ A. J. a U.. J. K., ktoré opisujú správanie sa poškodeného O. S. (včítane jeho priateľky K. X.) bezprostredne po skutku, ale predovšetkým obžalovaného a jeho následné správanie pri podávaní prvotného vysvetlenia k veci, ešte pred tým ako odišiel na vyšetrenie a po samotnom vyšetrení (na tomto mieste krajský súd zdôrazňuje, že v tomto smere nebral do úvahy, opis skutkového deja obžalovaným - kto, koho, ako a koľkokrát napadol - pred menovanými príslušníkmi polície).

Obrana obžalovaného nedôveryhodne vyznieva už len z tohto pohľadu, keď ako to tvrdí, len on mal byť (s prestávkou, kedy odišiel domov) minimálne dvakrát napadnutý poškodeným, no políciu o pomoc volala a to opakovane priateľka poškodeného K. X..

Ďalej bezprostredne po príchode polície s príslušníkmi PZ nespolupracoval, totižto potom, čo im ukázal svoje zranenia (len v oblasti tváre), ako dôkaz toho, že to bol on, kto bol napadnutý poškodeným, odmietol s nimi ďalej komunikovať a sám odišiel (nie na ich výzvu ako to tvrdí) na lekárske ošetrenie, kde zo spôsobu ako sa pohyboval (razantne, rýchlo bez toho aby kríval) nebolo možné usúdiť, aby javil známky poškodenia zdravia v oblasti nôh, či chrbta, v takom rozsahu ako to potom subjektívne opisoval pri svojich vyjadreniach pred vyšetrovateľom a konajúcim súdom. Po príchode na políciu po ošetrení, potom oznámil príslušníkovi PZ, ktorému podával vysvetlenie, že písať môže len to, čo mu povie on, inak odmietne čokoľvek podpísať.

Napokon závery znaleckého posudku A.. B. S., znalca z odboru zdravotníctvo a farmácie, odvetvie chirurgia (ako už bolo skôr zvýraznené), zrozumiteľne a v logických súvislostiach dávajú odpoveď na otázku v posudzovanom prípade, čo bolo podkladom pre ustálenie diagnostikovaných zranení nielen u poškodeného, ale aj u obžalovaného. Rovnako tak u oboch, bez rozumných pochybností vysvetlil spôsob (metódu) hodnotenia zistených zranení v konfrontácii s ich opisom (spôsobu a okolnosti napadnutia z ich pohľadu) možného mechanizmu vzniku týchto zranení a to oddelene, ale aj vo vzájomnej súvislosti ako u poškodeného, tak aj obžalovaného.

Preto zatiaľ čo poškodeným opísaná verzia priebehu a spôsobu napadnutia obžalovaným (ktorú dopĺňa bez zásadných rozporov aj výpoveď jeho priateľky) sa bez rozumných pochybností premietla do záverov označeného znaleckého posudku, ktorý takto opísaný možný mechanizmus vzniku u poškodeného diagnostikovaných zranení potvrdzuje (verifikuje), ale aj ustálenú dobu ich liečby (16 dní), tak na druhej strane v prípade obžalovaného, okrem verifikácie zranení mu spôsobených poškodeným (tak, ako to od začiatku ani nepopieral - v rámci inštinktívnej obrany ho mal zasiahnuť) v oblasti tváre, závery znaleckého skúmania jeho verziu vzniku zranenia (na chrbte - nárt) pravej nohy - poškodený mu mal dupnúť na nohu - však nepotvrdzujú, ale práve naopak podľa znalca, najpravdepodobnejší (možný) mechanizmus vzniku tohto zranenia zodpovedá poškodeným opísaným spôsobom v podobe kopancov obžalovaného do jeho tela, keďže obžalovaný mal obuté na nohách počas útoku len šľapky, tzv. žabky. Verzia opisu obžalovaného spôsobenia mu zranenia na pravej nohe (dupnutím na nárt - chrbát nohy) by totižto z najväčšou pravdepodobnosťou mala spôsobiť aj povrchovo viditeľné zranenia (odreniny) v uvedenej oblasti nohy, čo pri objektívnom náleze prvotne ošetrujúceho lekára pri vyšetrení

obžalovaného zistené nebolo. Napokon nebolo ani objektívne ustálené v označenom znaleckom posudku, zo súdnolekárskeho hľadiska - aj napriek subjektívnemu pocitu obžalovaného (sťažoval sa na bolesti) - zranenie - pohmoždenie driekovej oblasti, keďže pri vyšetrení nebola zistená palpačne (dotykovo nereagoval na) bolesť, resp. nebol zistený vizuálne opuch, či hematóm v tejto vyšetrovanej časti tela.

Ďalej ani obžalovaným v odvolaní uvádzaný dôvod, pre ktorý poškodeného ani nemohol fyzicky napadnúť, tak, ako sa mu kladie za vinu, údermi pravej ruky - päste - do oblasti tváre, keďže má závažné postihnutie pravej ruky, na ktoré poberá aj čiastočný invalidný dôchodok, nemôže reálne obstať, nakoľko táto jeho argumentácia (obrana) už bola vyvrátená závermi znaleckého skúmania v trestnej veci Okresného súdu Humenné, konkrétne rozsudku sp. zn. 3T/151/2015 zo dňa 31.05.2016, ktorým bol obžalovaný U. I. za totožné násilné konanie - fyzické napadnutie, úderom päste ruky inej osoby s následkom ublíženia na zdraví - uznaný vinným zo spáchania trestných činov ublíženia na zdraví a výtržníctva. Z odôvodnenia označeného rozsudku totižto plynie, že totožný znalec A.. B. S., ako v posudzovanom prípade, vo svojich záveroch konštatoval, že pri zdravotnom hendikepe obžalovaného nezistil dôvod, prečo by obžalovaný pravou rukou nemohol spôsobiť vzniknuté zranenia, keďže čiastočné ochrnutie článkov časti prstov pravej ruky, nebráni prsti ruky zovrieť v päst' natoľko, aby ňou mohol udrieť a spôsobiť diagnostikované zranenia v oblasti tváre poškodeného.

Napokon v posudzovanom prípade, ako to plynie zo záverov označeného znaleckého posudku A.. B. S. a sumarizovaných zranení spôsobených poškodenému O. S. je zrejmé, že zo strany obžalovaného nemohlo ísť o fyzické napadnutie poškodeného len jediným, či viacerými údermi pravej ruky do oblasti tváre, ktoré sa spravidla logicky môžu premietnuť len na ľavej časti tváre poškodeného, keďže ten mal diagnostikované zranenia aj na pravej strane tváre, v záhlaví, v oblasti hrudníka, či napokon aj zlomený nos.

K odvolacej námietke obžalovaného, že okresný súd úplne „odignoroval“ pri hodnotení dôkazov vyjadrenia priateľky poškodeného K. X. obsiahnuté v policajnom zázname (cca v čase 20.45 hod. po jej oznámení na polícii), kde vôbec, ale vôbec nevyplýva, resp. nikde nie je exaktne zaznamenané, aby on, U. I., osobne mal p. S. fyzicky, ani inak napadnúť, krajský súd uvádza, že ani túto nie je možné považovať za dôvodnú.

Z obsahu spisu, konkrétne č. I. 7 plynie, že dňa 06.09.2018 v čase 20.45 hod. podala K. X. vysvetlenie k veci pred službu konajúcim príslušníkom PZ A. J., ktorého obsah zaznamenal do záznamu o podaní vyjadrenia podľa § 60 ods. 2 zákona. SNR č. 372/1990.

Z dlhodobo ustálenej rozhodovacej činnosti súdov vyplýva, že úradné záznamy spísané príslušníkmi PZ, či zápisnice o podaných vysvetleniach osôb, ktoré sa realizujú podľa zákona o policajnom zbore nie sú dôkazným prostriedkom v trestnom konaní, a preto ich nie je možné čítať ani ako listinné dôkazy na hlavnom pojednávaní a nie je možné o ne oprieť ani obžalobu, či iné meritórne rozhodnutie prokurátora v prípravnom konaní.

Podľa § 119 ods. 2 Tr. poriadku za dôkaz môže slúžiť totižto všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona.

Z označeného zákonného ustanovenia vyplýva, že dokazovať skutkový stav veci možno len zákonným spôsobom a to dôkaznými prostriedkami, ktoré sú upravené v Trestnom poriadku, resp. ktoré vyplývajú z osobitného zákona. Aj keď síce ustanovenie § 119 ods. 2 Tr. poriadku vypočítava dôkazné prostriedky len demonštratívne, je obmedzujúcou podmienkou dokazovania práve zásada zákonnosti, t. j. skutočnosť, že dokazovať možno len dôkaznými prostriedkami, ktoré sú upravené v Trestnom poriadku, či v osobitnom zákone. V prípade, ak sa skutkový stav veci dokazuje prostriedkami, ktoré Trestný poriadok alebo osobitný zákon nepokladá za dôkazný prostriedok, nemôže byť výsledkom takéhoto dokazovania dôkaz použiteľný v trestnom konaní, teda takýto prostriedok nemôže slúžiť na náležité zisťovanie skutkového stavu veci a súd ani nemôže o takýto prostriedok oprieť svoje rozhodnutie. Úradné záznamy spísané príslušníkmi PZ, či zápisnice o podaných vysvetleniach osôb, ktoré sa realizujú podľa zákona O policajnom zbore, preto nie sú dôkaznými prostriedkami podľa Trestného poriadku (nejde o lis-

tinný dôkaz), ktorých obsah by mohol byť dôkazom, ale ide len o záznam postupu polície, ktorý má pre trestné stíhanie, len povahu informácie (pozri primerane R 26/1989).

Na záver pre objektívne hodnotenie dôkazov rozhodných pre ustálenie skutkového stavu veci v posudzovanom prípade krajský súd uvádza, že za danej dôkaznej situácie, ako už bolo v úvode naznačené, si nemohol osvojiť záver okresného súdu, že skutkový dej v skutkovej vete rozsudku musel byť oproti obžalobnému návrhu upravený (vypustením fyzického napadnutia obžalovaného poškodeným a tým spôsobené mu zranenia v oblasti tváre a zranenia na pravej nohe) a to na podklade okolností, ktoré boli dokázané na hlavnom pojednávaní, lebo bez toho, aby uvedené tvrdenie okresný súd preskúmateľným spôsobom zdôvodnil, tak zjavne opomenul hodnotiť - opakovanú výpoveď poškodeného, pri jeho obrane voči útoku obžalovaného a závery znaleckého posudku A. B. S. k vzniku zistených zranení na tvári obžalovaného. Ponechanie teda pôvodného znenia, v obžalobnom návrhu, opísaného skutkového deja (samozrejme okrem zranenia obžalovaného na pravej nohe, ktoré si s najväčšou pravdepodobnosťou spôsobil sám pri napadnutí poškodeného) podľa názoru krajského súdu by objektívne zodpovedalo výsledkom okresným súdom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní. No súčasne platí, že zistené pochybenie okresného súdu, pokiaľ by aj pôvodný obsah skutkových okolností prípadu ponechal (aj s fyzickým útokom poškodeného voči obžalovanému v rámci inštinktívnej obrany a spôsobenými zranením v oblasti tváre) by nemalo vplyv na posúdenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného za v skutkovej vete rozsudku ustálené konanie a už vôbec nie na jeho právne posúdenie ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona.

Za danej situácie a vykonaného dokazovania má krajský súd bez rozumných pochybností za to, že skutok sa stal, je trestným činom, a že páchatelom tohto skutku je obžalovaný U. I..

Hore opísaným postupom si okresný súd teda splnil povinnosť vykonané dôkazy vyhodnotiť jednotlivo, ako aj vzájomných súvislostiach, v celom ich súhrne (úplne) v súlade s pravidlami stanovenými pri hodnotení dôkazov bez toho, aby hodnotil dôkazy produkované len v neprospech obžalovaného, ako to v rámci dokazovania namietal samotný obžalovaný.

Správne zistenému skutkovému stavu potom zodpovedá aj správna právna kvalifikácia, ak súd prvého stupňa konanie obžalovaného právne posúdil ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, keďže inému úmyselne ublížil na zdraví.

Ani vo výroku o druhu a výmere trestu krajský súd nezistil také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o potrebe tento výrok naprávať a to v prospech obžalovaného.

Okresný súd pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery sa zjavne riadil a prihliadal najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov vyplývajúcich z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatela a jeho pomery, možnosti jeho nápravy, majúci na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradí od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Prihliadal tiež aj na ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Okresný súd následne správne určil trestnú sadzbu postupom podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona, keďže správne vyhodnotil pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností podľa § 36, § 37 Tr. zákona, bez ich priznania.

Okresný súd potom po zohľadnení všetkých uvádzaných hľadísk a kritérií, podľa názoru krajského súdu, určil správny druh trestu ako trest odňatia slobody, pričom trest uložený vo výmere 10 mesiacov s podmienčným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov, za súčasného určenia probačného dohľadu nad správaním obžalovaného U. I. v skúšobnej dobe, je podľa krajského súdu trestom zákonným, ktorý zodpovedá plne zásadám ukladania trestov a odráža závažnosť protiprávneho konania obžalovaného, ako aj jeho osobu, a preto tento trest je primeraný a zodpovedajúci naplneniu individuálnej ako aj generálnej prevencie pre dosiahnutie účelu trestu.

Osobitne je potrebné zvýrazniť postup okresného súdu pokiaľ v posudzovanom prípade zjavne správne a dôvodne ukladal obžalovanému U. I. podľa § 51 ods. 3, 4 Tr. zákona obmedzenia a povinnosti tak, ako je to uvedené vo výroku o treste odvolaním napadnutého rozsudku a to pre lepšie dosiahnutie účelu trestu, ako už bolo skôr uvedené, ktorým je predovšetkým ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život.

Neprehliadnuteľným faktom v posudzovanom prípade je totižto trestnoprávna minulosť obžalovaného U. I., ktorý, ako to plynie z odpisu registra trestov, už bol štyrikrát súdne trestaný za úmyselnú trestnú činnosť, z toho trikrát z hľadiska jej povahy násilného charakteru, najmä v poslednom prípade, ako už bolo spomínané, keď bol rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/151/2015 zo dňa 31.05.2016, za totožné násilné konanie - fyzické napadnutie, úderom päste ruky inej osoby s následkom ublíženia na zdraví - uznaný vinným zo spáchania trestných činov ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona.

Samozrejme v prospech obžalovaného svedčí, že vo všetkých prípadoch sa naňho hľadí, akoby odsúdený nebol. Súčasne však platí, že pri hodnotení osoby obžalovaného túto skutočnosť nie možné prehliadať, lebo tzv. fikcia neodsúdenia, nemôže "vymazať" fakt, že obvinený sa v minulosti protiprávneho konania dopustil a to v takej intenzite, že naplnil skutkovú podstatu úmyselného trestného činu pre ktorý bol aj uznaný vinným právoplatným rozsudkom súdu, dokonca pre totožnú trestnú činnosť ako v posudzovanom prípade.

S prihliadnutím preto na osobu obžalovaného U. I. je potrebné ešte osobitne zdôrazniť, že podľa § 52 ods. 1 Tr. zákona (prvá veta), ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život, dodržiaval podmienky probačného dohľadu a splnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak nariadi nepodmienečný trest odňatia slobody, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby.

Ani v postupe okresného súdu, ktorým podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil povinnosť obžalovanému nahraďiť poškodeným škodu, resp. podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku poškodeného odkázal so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody na civilný proces, krajský súd nezistil pochybenie a z toho dôvodu, keďže považoval odvolanie obžalovaného za nedôvodné, postupom podľa § 319 Tr. poriadku toto zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.